

MAVİ DÜŞLER

...Masmavi bir gökyüzü. Masmavi bir deniz. Bütün bu maviliklerin arasında bir genç. Hayat denilen oyun ona hiçte beklenen şeyleri vermedi. Daha on yaşında geçirdiği hastalık nedeniyle görme yetisini kaybeden Hayat on beşinde annesini kaybetti. Babası yaklaşık iki ay içerisinde başka biriyle evlendi. Bizim küçük ama hayalleri büyük kahramanımız annesine çok bağlıydı. Anne demek can demektir, anne demek hayat demektir, anne demek seni her şeye rağmen kabullenen demektir, kısacası anne demek her şey demektir kahramanımız için. Babasına gelince, babalar sevgilerini gösteremezler diye bir ön yargı vardır toplumumuzda ki bu böyledir. Hayatın hiç kardeşi yoktu, annesi de vefat edince babası biraz da mecbur kaldı evlenmek için çünkü işe gidince Hayat'ı kime bırakacaktı.

Dedim ya hayatına istediği gibi başlayamamış Hayat. Hayata dört elle sarılsa da hep bir yerde tikanıp kaldı. Her şey yarım kaldı. Önceleri deniz ve gökyüzü Hayatın vazgeçilmezleriydi. Çocukken hep annesiyle sahile gider orada martılara simit atar ve gökyüzünü seyrederdi. Bunu annesinden öğrenmişti. Hayata olumlu bakabilmek her şeyiyle kabullenmek. Aslında öylede başladı. Anaokuluna gitti ve akranlarından farklı olarak okuma yazmayı öğrenmişti. Yedi yaşına gelince okulunda parmakla gösterilen öğrencilerden biriydi. Yedi, sekiz ve dokuz yaşına gelmişti Hayat. O yaşta yani çocukluk döneminde birde aşkı vardı. Aşk insanın diğer yarısını bulmasıydı. Belki o yaşta biraz erken ama Hayat hayata erken başlamıştı zaten. Her şey erkendi sevmesi, ağlaması, gülmesi, kısacası her şeyi erkendi. Sevmek dünyanın beklide en güzel duygusuydu Hayat'a göre. Sevmek, martıları sevmek, denizi sevmek, gökyüzünü sevmek, maviyi sevmek, insanları sevmek ve seveni sevgilini aşğını sevmek. İnsanlar bu dünyada sevgi olmadan yaşayamazlar diyordu Hayat. Haklıydı, sevgi her şeyi bir bir yeniyordu. Taki Hayat'ın bir gün kitap okurken gözlerinin kararmasının başlamasıyla. İlk önceleri fazla üzerine düşmedi, fakat daha sonra bu olay sık sık tekrarlanınca annesine olayı anlatı ve hemen doktora gittiler. Doktor uzun süren muayeneden sonra teşhisi koymuştu; Hayat doğuştan süregelen bir hastalık yüzünden yaklaşık bir yıl sonra görme yetisini kaybedecekti. Hayat bir daha maviyi göremeyecekti. Mavi denizi mavi gökyüzünü ve en önemlisi de annesinin gözlerini bir daha göremeyecekti.

Aylardan nisan çiçekler açmış ve bahar gelmişti, beraberinde masmavi gökyüzünü de getirmişti. Hayat bu sayılı günlerini hep dışarda geçiriyor ve hiç eve gelmek istemiyordu. Nitekim öylede yaptı, son bir yıldır sürekli dışardaydı mavisine kavuşmak maviye doymak istiyordu. Bir bahar günüydü ve Hayat bir daha mavisini görmemek üzere görme yetisini kaybetti. O anda dünya sanki başına yıkılmıştı, mavi yarım kalmıştı. Erkek arkadaşı bu zor günlerinde Hayat'ı yalnız bırakmıyordu. Küçüklükten beri arkadaşı olduğu için Hayat'ın anne ve babası tanıyorlardı Mehmet'i. Zaten ailelerde birbirlerini tanıyorlardı. Bu durum Hayat'ın annesini bir nebze olsun sevindiriyordu çünkü Hayat Mehmet'in yanında sanki görüyordu. Âşık olmak bunu gerektiriyor. Bir çift gözle iki insan görebilir. Hayat ve Mehmet'e bir çift göz yetiyordu.

Hayat okuluna devam etmek istedi ancak bulunduğu şehirde kendisine göre okul yoktu. Okulu bıraktı ve evde kendi imkânlarıyla bir şeyler yapmaya çalıştı. Bu konuda annesi ve

Mehmet Hayat'ın hep yanındaydılar. Ancak ana yüreği ne kadar da mutlu olarak görse de Hayat'ı hep içerisinde bir mutsuzluk vardı. Bu üzüntü ve stresten dolayı yavaş yavaş çöküyordu. Sonunda yaşadığı acılara dayanamayan Hayat'ın annesi vefat etmişti. Hayat Hayat'a bir kez daha yapmıştı yapacağını ve yine yarım kalmıştı mavi. Artık hayat bana daha fazla acımasız davranamaz diye düşünen Hayat beklide yolun daha başındaydı. Bu hayatta güvendiği iki kişi kalmıştı biri babası diğeri de Mehmet. Acısı daha tazeyken Mithat Bey yeni bir eş aramaya çıkmıştı. İki ay olmuştu ve Mithat Bey yine mavi gözlü bir eş bulmuştu. Hayat için zor günler başlamıştı. Mihriban Hanım Hayat'a iyi davranıyordu ve tüm gereksinimlerini karşılıyordu. Bu sırada Mehmet Hayat'la fazla görüşmez yanına uğramaz olmuş. Ailesinin baskılarına dayanamayan Mehmet Hayat'tan ayrılarak ailesinin uygun gördüğü kızla evlendi. Birbirlerine delicesine âşık olan bu iki genç ayrılmak zorunda kaldılar. Hayat yine Hayat'a oyununu oynamış ve yine yarım kaldı mavi.

Yirmi yaşına gelmişti Hayat. Annesini kaybedeli beş yıl olmuştu. Beş koca yıl nasıl da gelip geçti diye düşünürken bu arada Mehmet'ini hayatının aşkını kaybetmişti. Bunca yarım kalan maviliğe rağmen yine de hayatı seviyordu Hayat...

Mehmet evleneli iki yıl olmuştu. Zoraki bir evlilik olduğu için Mehmet pek de mutlu sayılmazdı. Yapacak bir şey yoktu mecbur katlanacaktı çünkü Mehmet'in ailesi katı otoriter bir aileydi ve bu ayrılığı kabullenemezlerdi. Gel zaman git zaman Mehmet yapamadı. İşinde de yeteri kadar verimli olamıyordu. İşinden çıkarılma korkusuyla bir yıl kadar çalıştı sonunda iş sahibi Mehmet'i kovdu. Başka şirketlerde iş ararken aklı hep Hayat'taydı. Yapamadı daha fazla ayrı kalamadı çocukluk aşkından. Ailesini bir tarafa bırakıp Hayat'ın yanına gitmeye karar verdi. Hayat yirmi beş yaşına gelmişti ve sade bir hayatı vardı. Yine sahile iniyor ama maviyi göremiyordu. Yine böyle günlerden bir gün maviyi görür gibi oldu, o anda Mehmet'in orada olduğunu anlamıştı fakat seslenmedi. Böyle bir iki ve üçüncüde Mehmet daha fazla dayanamayarak Hayat'ın yanına geldi başından geçenleri anlattı iki âşık saatlerce dertleştiler. Çok şey yaşamıştı ikisi de Mehmet'te Hayat'ta ama dedim ya âşık olmak diğer yarını bulmak demektir diye. Hayat'ta diğer yarısına ikinci kez kavuşmanın sevincini yaşıyordu. Annesini kaybedeli on yıl olmuştu ve acısı halen tazeydi. Belki üvey annesi iyi davranıyordu ama annenin yerini hiç kimse dolduramaz. Mehmet'in gelişi Hayat'ı yeniden ayağa kaldırdı çünkü Hayat artık görüyordu, sevdiğinin gözüyle, kalp gözüyle, kalbinin gözüyle.

Artık evlenme zamanı gelmişti iki genç için. Düğün hazırlıkları başlamıştı. Tabi Mehmet'in ailesiyle konuşmak anlaşmak kalıyordu Mehmet ailesini bırakıp Hayat'a döndü. Bunu anlatmak gerekiyordu. Bu işi Mithat Bey yapacaktı ve gitti konuştu Mehmet'in ailesiyle durumu anlayan Mehmet'in ailesi de oğullarının yanındaydılar. Mehmet birde iş bulmuştu Mithat Bey'in yanında. Her şey yolunda gidiyordu. Hayat artık hiç bir şey den korkmuyordu çünkü yanında Mehmet'i vardı, Âşığı vardı, maviyi görebilecek gözleri vardı...

Mehmet'le Hayat'ın mutlu bir evlilikleri ve yuvaları vardı. Bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerini tamamlıyorlardı. Bu da Mithat Bey 'i mutlu ediyordu. Mehmet'le Hayat

yaşamlarını böyle mutlu ve mesut geçirirken birde çocukları dünyaya gelir. Yani aşkların meyvesi.

Hayat asla pes etmedi sürekli savaştı ve sonunda hayatı yendi, maviye artık doydu...

Bu gibi yaşam öyküleri çoğalıp gidebilir. Ki nice nice yaşam öyküleri duyuyoruz. Aslında hayata karşı savaşmak sadece engelliler için değil sözde hiçbir engeli olmayan kişiler için de geçerlidir. Sözde engelli olmayanlar inanın hayatta bu kadar acıyı yaşasalar bence pes ederlerdi...

İbrahim YILMAZ

1 Ocak 1991'de Bayburt'ta doğdum. İlk ve orta öğrenimimi Bayburt'un Aydıntepe ilçesindeki Şehit Erdal Eraslan İlköğretim okulunda okudum. Lise biri yine Aydıntepe'de çok programlı lisesinde okudum. Bulduğum okulun sayısal bölümü olmadığı için Bayburt Lisesi'ne geçtim ve bu okulda mezun oldum. Bir yıl üniversiteye hazırlandım. 2010 da Bayburt Üniversitesi Fen bilgisi Öğretmenliğini kazandım. Şu an halen okuluma devam etmekteyim, ikinci sınıftayım.